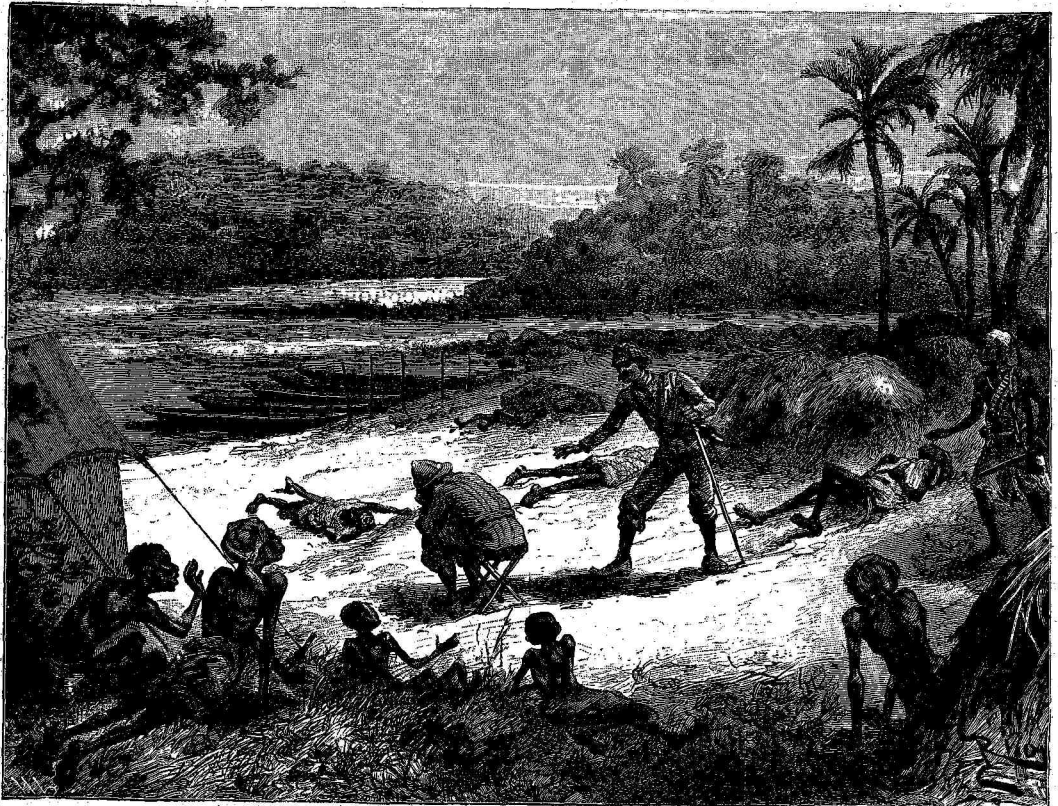

εἶναι ἐκεῖ ὑψηλότερα καὶ εὐθυτενέστερα καὶ κολοσσιαῖα κατὰ τὸ πάχος τῶν κορμῶν, εὐρίσκονται δὲ συχνότερον διάδρομοι, διευκολύνοντες τὴν διὰ τοῦ δάσους πορείαν, ἐνῷ ἀναπόφευκτον ἐμπόδιον παρέχουσι τὸ φρύνιον καὶ τὸ ἄμωμον. Τὸ ἔδαφος εἶνε στερεώτερον καὶ συμπαγέστερον, ἀποκόπτομένων δὲ τῶν φυτῶν καὶ τῶν μικρῶν θάμνων διανοίγονται εὐάεροι, σκιεροὶ καὶ δροσεροὶ χώροι ἐν σχήματι αὐτοφυῶν ναῶν, ἐν οἷς ἡ διαμονὴ εἶνε εὐάρεστος. Εἰς τοιαύτας θέσεις ἀρεσκονται πρὸ πάντων νὰ ἐνδιατρίβωσιν οἱ νομαδικὸν βίον ἄγοντες πυγμαῖοι...

Ἐπεὶτα ἔρχεται τὸ κυρίως θαννώδες εἶτε λοχμῶδες δάσος, τοῦ ὁποῖου ἡ καταπληκτικὴ πυκνότης εἶνε παντά-

διηγείρετο ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἄρρητόν τι συναίσθημα σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας πρὸς τὸ δάσος, συναίσθημα κατακυριεῦον τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος ἡμῶν. Τότε συνησθαινόμεθα τὴν ἰδιάζουσαν ἐκείνην μεγαλοπρέπειαν, ἣν ἐπηύξανεν ἡ ἔλλειψις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ ἡ ἐπικράτησις τοῦ ἀμυδροῦ σκιόφωτος, καὶ ἐθαυμάζομεν διὰ τὸ παράδοξον ἐκεῖνο συναίσθημα τῆς ἐρημίας καὶ ἀπομονώσεως, καὶ περιστρέφομεν ἐταστικῶς τὰ βλέμματα ἡμῶν ὅπως βεβαιωθῶμεν ὅτι ἡ ἐρημία ἐκείνη δὲν ἦτο ἀπάτη τῶν αἰσθήσεών μας. Ἐνόμιζέ τις ὅτι εὐρίσκετο μεταξὺ τῶν κατοίκων ἄλλου τινὸς πλανήτου... Ἐν τῇ θαυμασίᾳ ἐκείνῃ σκινογραφίᾳ, ἥτις μὲ περιέβαλλε,

ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΛΣΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΖΗΣΑΝΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΕΔΙΩ ΤΟΥ ΛΙΜΟΥ.

πασιν ἀδιαχώρητος. Ὅπως διαπεράσῃ τις τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους, πρέπει νὰ διατρυπήσῃ τὴν συμπαγὴ ταύτην φυτικὴν μάζαν διασκάπτων ἀληθινὸν τουνέλον...

Ὅσάκις ἔχωροῦμεν εἰς τὰ πρόσω μετὰ τῆς φάλαγγος ἢ ἐστρατοπεδεύομεν πού πρὸς διανυκτέρευσιν, αἱ φωναὶ καὶ ὁ θόρυβος οὐδαμῶς συνετέλουν εἰς τὸ νὰ διεγείρωσιν ἐν ἡμῖν εὐάρεστα συναισθήματα διὰ τὸ δάσος. Ἡ πείνα, αἱ διαρκεῖς στερήσεις καὶ κακουχίαι καὶ ταλαιπωρίαι ἐκινδύνευον νὰ ἐξαντλήσωσι πᾶσαν ἡμῶν τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν μακροθυμίαν. Ἡ ἐνδυμασία ἡμῶν ἦτο καλὴ διὰ τὴν ὑπαίθρου καὶ ἀναπνευσμένην χώραν, ἀλλ' οὐδαμῶς ἐπροστάτευεν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν κινδύνων τοῦ δάσους. Ὅσάκις ὅμως ἀπεμακρυνόμεθα ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου καὶ δὲν ἤκούομεν πλέον τὰς φωνὰς καὶ τὸν θόρυβον τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐλησμονοῦμεν πρὸς στιγμὴν τὰ βάσανα, τὰς στερήσεις καὶ τὰς ταλαιπωρίας, τότε

δὲν θὰ ἐξεπλησσομένην, ἂν αἰφνης παρουσιάζετο ἐνώπιόν μου γηραιὸς τις καὶ ἐρρυτιδωμένος πατριάρχης μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ σοβαρότητα ἐνὸς Μεδουσαλέμ καὶ μὲ ἡρώτα τί ζητῶ ἐδῶ, ἐν μέσῳ τῆς μεγαλοπρεποῦς συνελεύσεως τῶν βασιλέων τοῦ δάσους...

Ἐν τῷ δάσει τοῦτ' ὑπάρχουσι βεβαίως πολλὰ ἄγρια ζῶα, ἀλλὰ δὲν φαίνονται, διότι ὁ θόρυβος τῆς караβάνας ἀποδιώκει αὐτά. Ἡ θήρα ἐν τῷ δάσει εἶνε ἐπικίνδυνος, διότι ὁ κυνηγὸς ἂν ἀποπλανηθῇ ἅπαξ ἐνταῦθα, δὲν εὐρίσκει πλέον διέξοδον καὶ ἀπόλλυται ὡς ἐν τῷ ὤκεανῳ, ἄνευ ἐλπίδος σωτηρίας. Παντοσευδῆ πτηνὰ ἀκούονται πανταχοῦ κελαδοῦντα, ἀλλ' εἶναι ἀόρατα, διότι κἀκτὴν ἐπὶ κλώνων ὑψηλῶν ὡς ἐπὶ τῆς στέγης δεκαπενταρῶν οἰκιῶν. Ἀναρίθμητα εἶναι τὰ ἔντομα, αἱ φοβερῶταται αὐταὶ μᾶστιγες τοῦ διὰ τοῦ δάσους πορευομένου ὁδοιπόρου. «Αἱ μεγάλαι καὶ μικραὶ ἐκεῖναι